

A karácsony célja

Szűcs Sándor
www.apcsele29.hu

Ézsaiás 49,1-6

Arra a kérdésre szeretnék ma választ adni, hogy mire való a karácsony? Egészen pontosan mi a célja a mi ünneplésünknek, mi történik azzal a keresztyénnel, aki karácsonykor leborul Jézus Krisztust imádni és dicsőíteni. Mert ugye tegnap valahol itt hagytuk abba a karácsonyi történetet, hogy ide kellene eljutnia mindannyiunknak. No de mi van azután, mi lesz karácsony után?

Nos, a felolvasott ige azt mondja, hogy Isten minden hívő embert hitvallóvá akar formálni. Vagyis az az Ő szándéka, hogy a hitetlen hívővé legyen, ez az első lépés, és minden hívő hitvallóvá növekedjen fel. Ez pedig a második. Hogy senki ne maradjon úgy, ahogyan az ovisok beszélgettek egy karácsony után, és az egyik mesélte a társának: láttam karácsonykor a Jézuskát, ilyen kicsi volt, ni! (És mutatja.) – Elég nagy baj az, hogy sokaknak az életében még mindig nem nőtt elég nagyra Jézus! Pedig már rég tanítóknak kellene lennetek, mondja a Zsidókhöz írt levél is.

Isten célja velünk az, hogy olyan tanítványává legyünk Jézus Krisztusnak, aki elkötelezte magát visszavonhatatlanul, átgondoltan, egy egész életre az ő Megváltója mellett, és megmarad mellette minden körülmények között, sőt, eközben úgy megváltozik az élete, hogy életével és szavaival egyaránt másoknak is tudja mutatni a Jézushoz, vagyis a Szabadítóhoz, a szabaduláshoz vezető utat. Olyan hitvallókká akarja a hívőket formálni Isten, akik mindenki számára érthetően és nagy szeretettel el tudják mondani, mit kaptak ők Jézustól, mit jelent nekik a Jézussal való élet. "A pogányok világosságává teszek, hogy eljusson szabadításom a föld határáig." – így mondja ezt a felolvasott Ige.

No de hogyan viszi véghez mindezt Isten az olyan nehéz esetekkel, mint amilyenek mi vagyunk?

Először is megszólít, és elhív: Már anyám méhében elhívott engem az Úr, születésemtől fogva emlékezetben tartja nevem.

Tegnap láttuk, hogyan szólította meg a pogány bölcseket Isten, hogy elvezesse őket Jézushoz, a világ üdvözítőjéhez. És nagyon érdekes dolog történt: egyrészt ezek a pogány emberek megtalálták az üdvözítőt. Másrészt viszont – és ez egy roppant érdekes felvetés – éppen ezek a pogány emberek vezettek el mindenki mást is Krisztushoz! Hiszen ha ők nem kérdezősködnek, sem Heródes, sem Jeruzsálem, sem az írástudók nem gondolnak arra, hogy megszületett a Messiás! Micsoda paradoxon: Isten kiválasztotta a pogányokat, hogy a pogányok világosságává tegyék, hogy „felfedezzék” vagy felfedjék Jézust mindenki más, az egész világ előtt. Ez volt az ő küldetésük. Leborultak Jézust imádni – és ez a tettük jel értékűvé, vagy hír értékűvé lett az akkori világban. És Isten ugyanezt teszi ma is: kiválasztja a gyengéket, az erőtleneket, a világ szemében bolondokat, hogy bennük dicsőítse meg magát.

Nos, kedves testvéreim, a mi küldetésünk, a mi karácsonyi ünneplésünk célja is ugyanez: hogy azzal, akit és ahogyan mi most ünneplünk, azzal, ahogyan Jézust imádjuk, és ilyen imádó életet élünk, ugyanilyen jellé, hírré, üzenetté legyünk a világban!

Annyi azonban nagyon fontos éppen a küldetésünk végzésére való tekintettel, hogy Isten nem a képességei szerint válogatja össze az Ő szolgálóit, és nem személyes kiválóságunk alapján szelektál vagy küld el. És végképp nem teljesítményeink következtében küld vagy nem küld, hanem a fogantatásunk előtt eldöntötte, hogy küldetését szán nekünk, de aki Őt megismeri, annak egészen biztosan feladatává teszi, hogy pogányok világosságává legyen. Ez szériaafelszerelés minden hívő ember életében, a különböző lelki ajándékok, amikkel szolgálhatnak a gyülekezetben, csak a ráadás!

Mi az, ami képessé tesz arra, hogy betöltsük ezt a küldetését?

Ézsaiásnak ezt mondta az Úr: „Nagyra becsült engem az Úr, Istennél van az erőm.” (5.vers)
Hogy mit jelent az, hogy „nagyra becsült bennünket az Úr, azt hadd mondjam el egy történeten keresztül, ami segít ezt megérteni.

ILLUSZTRÁCIÓ: A FIÚ KÉPE

A Fiú képe bennünk és rajtunk, ez tesz képessé arra, hogy ezt a nagy karácsonyi küldetést, Isten akaratát betölthessük, hogy a pogányok világosságává válhassunk!

No de hogyan tudjuk betölteni ezt az elhívást?

Vagyis hogyan válhatunk a pogányok világosságává – vagy pontosabban mit tehetünk, hogy Jézus a pogányok világosságává lehessen? Erre is megfelel az Ige: Éles karddá tette számat, keze ügyében tartott engem. Hegyes nyíllá tett, tegzébe dugott engem.

Mit jelent ez?

Annak, hogy éles karddá tette számat, legalább kétféle jelentése van:

1.) Először – és sorrendben is először – jelenti a közbenjáró imádságot.

Hadd mondjak erről néhány nagyon fontos dolgot, mert azt hiszem, nekünk baptistáknak ebben bizony nagyon sok bepótolnivalónk van még! Ez most csak néhány gondolatnyi gondolatindító gondolat lesz, de erről a témáról még egészen biztosan sokat fogok beszélni és tanítani.

Mit jelent tehát közbenjárni?

A Magyar nyelv értelmező kéziszótára szerint valakinek vagy valaminek az érdekében beszél valakivel, aki érdemben cselekedhet. Közvetít, vagyis jelen nem lévő személyek között kapcsolatot hoz létre. A Webster értelmező szótár szerint: két fél között közvetít, a békét elősegíti, a két fél között áll, mert mindkettőhöz erős kötelék köti.

Tehát a közbenjárás megbízással és hatalommal jár, a lényege pedig a képviselés, valaminek a továbbadása, közvetítése. Ha csak végiggondoljuk a közbenjárásra használt héber *paga* szó jelentésárnyalatait, rögtön megértjük, mit jelent közbenjárni:

paga = terjeszteni – jelen esetben az evangéliumot. Ezt nem mi hozzuk létre, nem mi magunk vagyunk a pogányok világossága: Jézus az – de mi közvetítjük őt a pogányok felé.

Gondoljunk arra, hogy az Atya embere Jézus volt, Jézus emberei viszont mi vagyunk: „Ahogyan engem elküldött az Atya, én is elküldelek (úgy) titeket!” (János 20:21). Jézus küldött volt, ezért volt hatalma. Ezt csak János evangéliumában legalább 40x említi meg Jézus a maga hatalmát igazolva. Mi pedig Jézus küldöttei vagyunk! Itt az ideje, hogy ezt mi is legalább hetente 40x megvalljuk, és ugyanígy a Jézustól kapott hatalommal imádkozzunk, hirdessük az evangéliumot és cselekedjünk!

paga = találkozás. Aki közbenjár, találkozik Istennel, és ebben a találkozásban egy másik találkozást segít elő, azét, akiért közbenjár. A 2Korintus 5:18-ban mondja az Ige: „nekünk adta (Jézus) a békéltetés szolgálatát ... mintha Isten kérne általunk: béküljete meg az Istennel!” – a megbékélést adó evangélium terjesztése, Isten képviselőjében, az Istennel való találkozásukat elősegítve. Amikor valaki közbenjár egy másik emberért, akkor annak a találkozását készíti elő Istennel.

paga = határokat húzni, védőkörlátot emelni. Csak a Józsué 19-ben legalább négyféle ilyen értelemben fordul elő ez a szó. A közbenjáró imádság által védőkörlátot tudunk emelni mások élete fölé: még egyszer, nem mi hozzuk létre azokat, hanem Jézus képviselőjében az Ő ránk ruházott hatalmával érvényesítjük Isten védelmét a fölött, akiért imádkozunk.

paga = vajúdni. A Zsoltárok 2:8 mondja: „Kérd tőlem, és neked adom örökségül a népeket ...” Vajon ez csak Krisztusra vonatkozik, vagy az övéire is? – Egy tanító azt mondta: „Mi vagyunk Isten méhe ezen a földön:

nem mi adunk életet, azt Isten adja, de ima által felszabadítjuk Istent, aki ezt megteszi.” Túl karizmatikusnak tűnik? Pedig a Biblia nem egy helyen beszél ilyen „vajúdó” imádságról: 1Kir 18:41-45: Illés pedig fölment a Karmel tetejére, a földre kuporodott, és arcát a térdei közé hajtotta”, és így imádkozott. Ez a korabeli szülő asszonyok testhelyzete. A Róma 8:22-27-ben a teremtett világ vajúdását hasonlítja Pál a mi imádkozásunkhoz és a Lélek kimondhatatlan fohászzkodásához. A Galata 4:19-ben pedig már félreérthetetlenül beszél erről a vajúdó imádságról: „Gyermekeim, akiket újra meg újra fájdalmak között szülök meg, amíg kifomálódik bennetek a Krisztus.” A vajúdó imádság tehát az a hosszas és erőteljes közbenjárás, amely valaki újonnan születését munkálja, segíti elő Isten színe előtt.

paga = harcolni. 15 helyen fordul elő az Ószövetségben ebben az értelemben. Ez a küzdést jelenti, a tusakodást, a háború viselését, és a győzelmet. – A közbenjáró imádság a szellemi hadviselés talán legfontosabb eszköze, amellyel Jézus győzelmének (megint csak) érvényt szerezhethetünk.

Félek, nagyon kevesen ismerik ezt a fajta közbenjárást, az imádságnak ezt a komolyságát és intenzitását. Folytatom ezt majd egy másik alkalommal, amikor csak a közbenjárásról lesz szó, de talán ennyiből is kitűnt, hogy a közbenjáró hívő száját az Úr valóban karddá tudja tenni, amellyel győzelmet szerezhethet. – De hogyan kapcsolódik mindez a karácsonyhoz?

Nos onnan indultunk el, hogy karácsony célja, hogy mi a pogányok világosságává tegyük Jézus Krisztust. Ezt pedig először ilyen módon érdemes megpróbálni! Ha nekünk nagyon fontos Isten legnagyobb karácsonyi ajándéka, Jézus Krisztus, akkor itt az alkalmas idő, hogy ezt az ajándékot tovább adjuk másoknak.

2.) A másik jelentése annak, hogy karddá teszi a szánkat a Jézusról szóló bizonyágtétel.

Mit jelent a hitvallás? Az Úr Jézus mondja: „Aki tehát vallást tesz rólam az emberek előtt, arról majd én is vallást teszek mennyei Atyám előtt”. Vallást tenni, a görög homologeo szó pontosan azt jelenti, hogy nyilvánosan ugyanazt mondani, állítani Jézusról, amit Isten mondott róla. Karácsonykor ez konkrétan azt jelenti, hogy „üdvözítő született ma néktek, az Úr Krisztus, a Dávid városában!” – Csak így lehetünk a pogányok világosságává, mert ne felejtsük, ez a küldetésünk: ha elmondjuk, hogy az ember bűnös és üdvösségre szorul, ezt pedig egyedül Jézus Krisztusban találhatja meg!

És hadd mondjak el valamit most nagyon alázatosan és nagy szeretettel: karácsonynak ez a felhívása, hogy a pogányok világosságává kell lennünk, talán az egyik legnagyobb közhely sok hívő ember tudatában és életében. A „misszió” talán a leginkább elcsépelet szó, amiről rengeteget beszélünk, de nagyon keveset csináljuk. Talán azokra a gyerekekre hasonlítunk, akikről a múlt szombati gyermekevangélizáción szó volt, akiket meghívott a kis barátjuk születésnapra, de az ajándékokat nem az ünnepeltnek adják, hanem egymásnak. És ott áll közöttük az ünnepelt, és senkitől nem kap ajándékot!

Sokan ünneplik így a karácsonyt, és sokan élnek így az életüket. Pedig karácsony éppen arról szól, hogy megszületett az Isten Fia, hogy Ő általa újonnan születhessenek az emberek fiai! És éppen karácsonykor érdemes azt is végiggondolni, hogy a születésnapos Jézushoz, mármint a Király Jézushoz (nem a Jézuskához) leginkább méltó ajándék azoknak az élete, akiknek mi voltunk a pogányok világossága, és akik Jézus születése napján a saját újonnan születésük napját is megünnepelehetik. Ha Isten állítana egy mennyei karácsonyfát, akkor az alatt nem színes dobozokat és drága ajándékokat szeretne látni, hanem embereket – akiknek felragyogott a pogányok világossága!

Olvastam egy kis kimutatást arról, hogy hogyan ünnepelezték meg a karácsonyt 1989-ben az amerikaiak. Nos, kivágtak és eladtak 35,200.000 fenyőfát, megírtak 372,430.684 darab karácsonyi üdvözlőlapot, elhasználtak 28,5 millió tekercs karácsonyi csomagolópapírt, és 16,826.362 darab dobozt az ajándékaik becsomagolására. – Elgondolkodtam azon, hogy ha a karácsonyi ünneplésbe fektetett időnek, erőnek, pénznek csak a tizedét arra használták volna fel, hogy az ünnepeltre költsék, azaz Jézusnak ajánlják fel, ami azt jelenti, hogy mindezt arra használták volna, hogy a pogányok világosságává váljanak, az evangéliumot hirdessék, talán az egész társadalom megváltozott volna!

De hát egyelőre ott tartunk, hogy Isten éles karddá teszi a mi szánkat, azaz győzelmet akar adni az imádságaink és a bizonyágtételünk által.

De hogyan működik ez?

Isten a szánkba adja az Ő igéit, karddá teszi a szánkat – de erőteljes bizonyágtételre csak az képes, aki Istentől kap igét. Beszélni a legtöbb ember tud, de igét hirdetni csak az tud, akinek Isten az Ő igéit a szájába adta. Mert előtte a szívébe adta.

Ennek viszont feltétele van: erre csak az képes, pontosabban Isten erre csak azokat használja, akik – ahogyan Ezékiel könyvében olvassuk – a megesszik az Isten beszédét. Edd meg és nyeld le – mondja ott a prófétának. Megrágom, elfogadom, a magamévá teszem. Teljesen azonosulok vele. Még egy szót sem szóltam róla, de ott él bennem Isten igéje, áthatja a gondolataimat, az egész gondolkozásomat átformálja. A jellememet átalakítja. Meghatároz egészen. Aztán egy váratlan pillanatban, amikor az én Istenemről beszélhetek valakinek, igét fogok mondani. És amit róla mondok, az úgy érkezik meg az ő szívéhez, mint a mindenható Isten üzenete, mint amit Ő maga mond neki – csak egy sokszor nyomorult emberi eszközön keresztül, viszont isteni erővel. Ez az a bizonyágtétel, ami célba is jut, ahogyan az a hegyes nyíl, amiről az alapigénkben olvastunk.

És itt hadd utaljak újra vissza a tegnapi igehirdetésre: a vallásos írástudók szájában ott volt az ige, csak semmit nem ért. A pogány bölcsek viszont „megették” az Isten Igéjét, amit hallottak a közömbös írástudóktól, nekik elért a szívéig, és megszületett belőle a pogányok világosságát is jelentő hitvallás és bizonyágtétel: „Üdvözítő született ma a Dávid városában”. Bár ezt szó szerint nem ők mondták ki, de azzal, amit tettek, hogy leborultak a kisdéd Jézus előtt, és imádták őt, ugyanezt hirdették ki a világban!

Befejezésül egy másik nagy céljáról is hadd szóljak karácsonynak, amit így olvastunk: „rajtad mutatom meg dicsőségemet!”

Nem azt mondja: te ragyogtatod fel az én dicsőségemet a pogányok előtt. Nem tudjuk mi magunkat olyan fényesre csiszolni, hogy fölragyogjon rajtunk az Isten dicsősége. Egyedül Ő tud minket olyan tisztákká tenni, teremteni, hogy felragyogtassa rajtunk az Ő dicsőségét. Nem a mi Istenért végzett nagy tetteink, hanem a hozzá való hűséges ragaszkodásunk a feltétele annak, hogy pogányok világosságává tegyen, és tudjunk úgy bizonyágot tenni róla, hogy annak ereje lesz.

Az egész mondat, a feltétellel együtt így hangzik: „Szolgám vagy, Izráel, rajtad mutatom meg dicsőségemet!” – Annak, hogy Isten rajtunk, bennünk mutassa meg az ő dicsőségét ez az egyetlen feltétele: a szolgáságunk, pontosabban a rabszolgáságunk. Erről is beszéltünk tegnap: Jézus előtt nem ücsöröghetünk tovább a trónusainkon – fel kell állni, és át kell engedni azt Jézusnak. Nekünk pedig le kell borulnunk előtte, hogy imádjuk Őt. Isten a dicsőségét kizárólag az ilyen imádókon mutatja be ennek a világnak. És csak ők lesznek alkalmasak arra is, hogy a pogányok világosságává legyenek!

Mivel fog ez jární a gyakorlatban?

Nos, annyit tudok mondani, hogy rengeteg közbenjáró imaközösséggel, imaéjszakával vagy imahajnallal. Rengeteg evangélizációval és bizonyágtételi lehetőséggel. Már a következő év elejétől kezdve. Ami legalábbis gyülekezetünk életét, alkalmait jelenti, abban egészen biztosan folytatódni fognak a változások – de minden változásnak a célja ugyanez lesz: hogy Isten megmutathassa a dicsőségét rajtunk, és a pogányok világosságává lehessünk.

A másik oldal pedig, aminek változnia kell, az egyéni életszentségünk. Ez az alapja az előzőeknek. Ebben is szeretnénk Isten igéjére következetesen ráállni, mert félszívűen, vagy kétfelé sántikálva nem lesz áldás a munkánkon. A koszos tükör nem veri vissza a fényt! Itt az ideje megmosni a mi szívünket, indulatainkat, emlékeinket, beszédünket Jézus vérében. Itt az ideje Jézus születését méltóképpen megünnepelni. Hívogatok hát mindenkit Jézushoz, a szabadító és üdvözítő Királyhoz: jöjjön letenni a bűneit, jöjjön megújulni, felfrissülni, lendületet venni a hitben és szolgálatban – hogy Isten be tudja végezni az ő tervét

mindannyiunkon: hogy dicsőséget megmutathassa rajtunk, és a pogányok világosságává tegyen minket!
Mert, kedves testvéreim, ez a karácsony célja!